

Pytania prejudycjalne

1) Czy art. 1 ust. 2 lit. b) dyrektywy Rady nr 93/83/EWG z dnia 27 września 1993 r. w sprawie koordynacji niektórych zasad dotyczących prawa autorskiego oraz praw pokrewnych stosowanych w odniesieniu do przekazu satelitarnego oraz retransmisji drogą kablową ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że nie tylko organizacja radiowa i telewizyjna, lecz także dostawca pakietu satelitarnego uczestniczący w niepodzielnej i jednolitej czynności nadawania dokonuje – w stosownym przypadku wymagającej uzyskania zgody – czynności korzystania tylko w tym państwie, w którym sygnały będące nośnikami programu są wprowadzane, pod kontrolą organizacji radiowej i telewizyjnej i na jej odpowiedzialność, do zamkniętego łańcucha przekazu, prowadzącego do satelity i z powrotem na Ziemię, wobec czego współdziałanie dostawcy pakietu satelitarnego w czynności nadawania nie może prowadzić do jakiegokolwiek naruszenia praw autorskich w państwie odbioru?

2) W razie udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze:

Czy pojęcie „publicznego przekazu” zawarte w art. 1 ust. 2 lit. a) i c) dyrektywy Rady nr 93/83 oraz w art. 3 ust. 1 dyrektywy 2001/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. w sprawie harmonizacji niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym ⁽²⁾ należy interpretować w ten sposób, że dostawca pakietu satelitarnego – współdziałający jako dalszy podmiot w ramach publicznego przekazu satelitarnego – który łączy w pakiet według własnego uznania kilka zakodowanych sygnałów wysokiej rozdzielczości bezpłatnych i płatnych programów telewizyjnych różnych organizacji radiowych i telewizyjnych oraz oferuje swoim klientom za opłatą powstały w ten sposób samoistny produkt audiowizualny, jest obowiązany uzyskać odrębną zgodę od podmiotu danych praw także w odniesieniu do objętych ochroną treści w ramach bezpłatnych programów telewizyjnych zawartych w pakiecie programów, mimo że i tak zapewnia on swoim klientom dostęp do takich utworów, które w obszarze nadawania już są dla każdego swobodnie dostępne, choć w niższej jakości obejmującej rozdzielczość standardową?

⁽¹⁾ Dz.U. 1993, L 248, s. 15.

⁽²⁾ Dz.U. 2001, L 167, s. 10.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof
(Austria) w dniu 12 maja 2021 r. – UI / Österreichische Post AG**

(Sprawa C-300/21)

(2021/C 320/24)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberster Gerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Wnoszący rewizję: UI

Druga strona postępowania rewizyjnego: Österreichische Post AG

Pytania prejudycjalne

1) Czy zasądzenie odszkodowania na podstawie art. 82 rozporządzenia (UE) 2016/679 ⁽¹⁾ (RODO) wymaga, oprócz naruszenia przepisów RODO, aby powód poniósł szkodę, czy też samo naruszenie przepisów RODO jest wystarczające do zasądzenia odszkodowania?

2) Czy dla ustalenia wysokości odszkodowania poza zasadami skuteczności i równoważności istnieją inne wymogi w prawie Unii?

- 3) Czy zgodny z prawem Unii jest pogląd, że warunkiem stwierdzenia poniesienia szkody niemajątkowej jest to, iż powstała ona w konsekwencji lub w następstwie naruszenia prawa o przynajmniej pewnej wadze, która wykracza poza poczucie wzburzenia spowodowane naruszeniem prawa?

(¹) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz.U. 2016, L 119, s. 1).

Odwołanie od postanowienia Sądu (druga izba) wydanego w dniu w sprawie T-885/19, Aquind Ltd i in. / Komisja Europejska, wniesione w dniu 17 maja 2021 r. przez Aquind Ltd, Aquind Energy Sàrl, Aquind SAS

(Sprawa C-310/21 P)

(2021/C 320/25)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Aquind Ltd, Aquind Energy Sàrl, Aquind SAS (przedstawiciele: S. Goldberg, E. White, C. Davis, solicitors)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Republika Federalna Niemiec, Królestwo Hiszpanii, Republika Francuska

Żądania wnoszących odwołanie

- Uchylenie zaskarżonego postanowienia;
- rozstrzygnięcie, że skarga wniesiona w pierwszej instancji jest zasadna i stwierdzenie nieważności rozporządzenia delegowanego 2020/389 (¹) w zakresie, w jakim dotyczy ono wnoszących odwołanie; oraz
- zasądzenie od Komisji kosztów poniesionych w ramach odwołania i postępowania przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszące odwołanie podnoszą, że należało uznać rozporządzenie delegowane 2020/389 za akt ostateczny w dniu jego przyjęcia, nie zaś – wejścia w życie, czemu nie sprzeciwiły się ani Parlament ani Rada. Rozporządzenie to było więc zaskarżalne jeszcze przed datą jego publikacji. Wnoszący odwołanie uważają więc, że Sąd niewłaściwie zastosował orzecznictwo Trybunału dotyczące dostępu do aktów, które nie podlegają zaskarżeniu.

(¹) Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2020/389 z dnia 31 października 2019 r. zmieniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 347/2013 w odniesieniu do unijnej listy projektów będących przedmiotem wspólnego zainteresowania (Dz.U. 2020, L 74, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesarbeitsgericht (Niemcy) w dniu 18 maja 2021 r. – CM/ TimePartner Personalmanagement GmbH

(Sprawa C-311/21)

(2021/C 320/26)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesarbeitsgericht